

LHÁŘKA

CATE HOLAHAN

LHÁŘKA

VENETA

Copyright © 2017 by Cate Holahan

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Tomášková, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7585-124-6

Věnováno Brettovi

„Naplňuješ všechno.“

Pablo Neruda

Je těžké někomu věřit, když víte, že vy byste na jeho místě lhali.

Henry Louis Mencken, *A Little Book in C Major*

Toho muže nepoznávám. Jeho doširoka otevřená ústa lemují hluboké vrásky. Zpod svrašťeného obočí mě pozoruje přimhouřenýma očima. Tento muž by mi dokázal ublížit.

„Myslela sis, že na to nepřijdu?“ křičí a obdaří mě při tom sprškou slin. Prsty mě těsně sevře kolem paží. Najednou visím ve vzduchu, bosá chodidla se mi houpou těsně nad podlahou. Zvedá mě do úrovně svých očí, abych nemohla utéct. Abych měla jen jedinou možnost: sledovat jeho bolest. „Ty sis myslela, že si to nepřechtu?“

Cítím, jak se má ústa otevírají, nadechnu se, ale naléhavost a síla jeho hlasu mne umlčí. Nepatrně povolí stisk, takže opět cítím pevnou půdu pod nohama.

„Odpověz.“ Tentokrát zašeptá. Připomíná to zvuk páry unikající z konvice těsně před bodem varu.

„Nic jsem neudělala.“ Moje slova doprovázejí slzy.

„Proč, Lizo? Proč musel zemřít? Vysvětli mi to.“ Hovoří odměřeně. Kéž by mi sprostě vynadal. Kdyby byl rozčilený, mohla bych se ho pokusit uklidnit, vyjednávat s ním, možná bych ho dokonce přesvědčila, že je to celé jen nedorozumění. Ale on už je rozhodnutý. Jeho otázky jsou jen řečnické. Na jídelním stole leží zbraň.

„Prosím.“ Pro všechny ty vzlyky už nedokážu stát rovně. Abych se vůbec udržela na nohou, musím se opřít dlaní o zeď. „Já nevím.“

Škubne se mnou a odtáhne mě z kouta. Kolenem narazím do vyčnívajícího rohu postele. Vede mě k psacímu stolu z dubového dřeva, na kterém stojí notebook. Dokument, který tohle všechno způsobil,

je otevřený na ploše. Zatlačí mě do kancelářského křesla a přisune blíž ke stolu.

„Čekáš snad, že uvěřím, že je to jen náhoda?“ Prudce poklepe ukazováčkem na monitor.

„Je to jenom příběh,“ obhajuji se. „Nic víc.“

I přesto, že koutkem oka zachytím pohyb jeho ruky, nedokážu zareagovat dostatečně rychle. Praští do počítače a smete jej ze stolu rovnou na podlahu. Součástky zařinčí. Spodní deska se odlomí a sklouzne po dřevěných parketách.

„Lhářko.“ Otočí židli, ve které sedím, a tím odvede mou pozornost od rozbitého počítače. Zamává mi před očima pěstí. Přesně k tomu to od začátku směřovalo. „Ty zasraná lhářko.“

Nic nenamítám. Má pravdu. Rozmazávat hranici mezi pravdou a výmyslem patří k mým dovednostem. Jsem lhářka, podfukářka, iluzionistka. Vymýšlím si příběhy.

Proč si tedy myslí, že zrovna tenhle je pravdivý?

ČÁST I

Nejnebezpečnější nepravdy jsou pravdy mírně překroucené.

Georg Christoph Lichtenberg, *Sešit H*

LIZA

Trevor mi odměřuje čas. Každých deset vteřin zabloudí očima k digitálním hodinám na monitoru svého počítače, jako řidič kontrolující provoz ve zpětném zrcátku. Můj návrh ho nenadchl. Má na práci důležitější věci, třeba věnovat se spisovatelům, kteří mu vydělávají víc peněz. Moje práce mu za jeho cenný čas nestojí.

Nic z toho samozřejmě nemusí říkat nahlas. Za těch deset let, co se známe, jsem se naučila vyčíst myšlenky z toho, jak se tváří. Jsou patrné z vrásek mezi svraštěným obočím. Sedí v kancelářském křesle na opačné straně místnosti a mne si vousy na bradě, zatímco mi hučení klimatizace připomíná újmu, kterou mé pověsti přinesla moje poslední kniha, *Obžalovaná*. Nebyl to zrovna můj nejlepší počín. Kritici titulovali hlavní hrdinku jako „diazepamovou královnu Judy Garlandovou“. Prý jí chybělo zastání. Přihodilo se jí toho až příliš. Ve skutečnosti se mi podobala až moc na to, aby si ji čtenáři oblíbili. Má bývalá psychiatrická doktorka Sally Sertradineová na to měla podobný názor.

„Milostná aféra?“ řekne Trevor nakonec, téměř neslyšně. Jako pravý Brit spolkne konec slova. Jako kdyby mi svým přízvukem dával najevo, že jej můj návrh urazil natolik, že si nezasloužím ani řádně vyslovenou kritiku.

Brýle s tenkými kovovými obroučkami, které měl ještě před okamžikem posazené na nose, nyní odložil vedle počítače a přešel k oknu. Pod ním se rozkládá malebná krajina střešních teras. Na Manhattanu je váš úspěch podmíněn výhledem. Ten Trevorův, velkolepý i na zbohatlické poměry, mi připomíná, o kolik jsou on i jeho názor důležitější než já.

„Těžko zpracuješ milostnou aféru nějakým novým způsobem.“

„Mám v hlavě klasický příběh pomsty.“ Při tom, jak obhajuji svůj nápad, se mi zlomí hlas. Podle doktorky Sally se při sebemenším náznaku konfliktu vracím zpět do období adolescence. Hormony vše jen zhoršují.

„Myslím, že čtenáři milostných thrillerů chtějí...“

„Tohle podle tebe chtějí?“ Otočí se ke mně a pokyne hlavou. Trevor používá ke komunikaci pohyby hlavy, tak jako Italové komunikují pomocí gest. Vystrčenou bradou naznačuje pobavení či nelibost.

„Musíš dát svým čtenářům to, po čem touží. Milostných trojúhelníků a utrápeného svědomí už mají po krk. Podívej se, jaké filmy se točí v Hollywoodu – příběhy, které posunují hranice toho, co je tabu, filmy o psychologické manipulaci. Lidi chtějí v posteli hrátky s myslí, chápeš?“

Dvačtyřicetiletý chlap bude mně, pětatřicetileté ženské, typickému zástupci mé cílové skupiny, vykládat, co mají mí vrstevníci rádi v posteli. Smutné na tom je, že bych si nejspíš měla dělat poznámky. Za poslední rok se s Davidem obtěžujeme souložit, jen pokud mi stoupne bazální teplota. Trevor je čerstvě rozvedený a bezesporu atraktivní – mohl by stát modelem pro Rodinovu sochu *Kovový věk*. Ženské se na něj musí lepit jako vosy na bonbon, abych použila jeho oblíbený výraz.

Prsty si luská do neznámého rytmu. Zničehonic se rozzáří, jako by si právě vzpomněl na taneční kroky. „Co takhle něco o psychiatrech? Doopravdy ji miluje, nebo si jen pohrává s její myslí?“

Z hlavy bych dokázala na téma zvrácených psychiatrů vyjmenovat čtyři knihy, které se v posledních dvou letech umístily v žebříčku bestsellerů. To by ale Trevorův návrh jen podpořilo. Netvrdí, že je jeho nápad originální, jen že zrovna letí. Trendy znamenají prodej a je fuk, zda se spisovatelům zamlouvají nebo ne.

Mé mlčení si Trevor mylně vyložil tak, že jeho nápad zvažuju.

„Představ si něco jako Hannibala Lectera, ale bez hororových prvků. Doktor sociopat potká mladou Clarice a ona se do něj...“

„Já ti nevím, Treve. Transference? Je to...“

„Trans... co?“ Zašklebí se, uražený mým pokusem podstrčit do našeho rozhovoru jemu nesrozumitelné slovo. Tohle mu na mně vadí. Často si stěžuje, že ve svých knihách zacházím do detailů – jak fungují zbraně, jakým způsobem dokážou policisté objevit stopové množství krve, volím genetickou hantýrku, kterou používají biologové. Abych v knize *Obžalovaná* dokázala správně zachytit i ty nejmenší detaily, od výstřelu zbraně po práci detektivů, zúčastnila jsem se týdenního spisovatelského semináře

na policejní akademii v Queensu. Dokonce jsem si pořídila vlastní pistoli Ruger SR22, kterou odborníci považují za cenově nejdostupnější samonabíjecí pistoli pro ženy. Mám příšernou mušku.

„Transference znamená, že člověk přesměrovává potlačované pocity ze své minulosti na osoby ve své přítomnosti. Například když pacient přenáší milostné city na svého psych...“

Trevor semkne plné rty pevně k sobě.

„To je jedno. Zapomeň na to.“ Hlas mám slabý. Ani se čtyřicítkou na krku jsem nezískala sebevědomí, které by mělo ve středním věku přicházet samo. Odkášlu si, abych svému hlasu dodala na síle. Přitom zatnu břišní svaly, což jen znásobí nevolnost, která mě trápí už několik týdnů. „Co když zájem o psychiatrii opadne, než ta kniha stačí vyjít?“

Ne naděláš nic, naznačí Trevor pokrčením ramen. „Tak o tom popřemýšlej. A než se do něčeho pustíš naplno, pošli mi koncept kapitol.“

Jeho požadavek mě vymrští ze židle jako katapult. Za celou mou kariéru po mně Trevor nechtěl nic víc než osnovu a hrubou verzi. Teď na jednu potřebuje náčrt každé kapitoly? Svým nečekaným pohybem převrhnou židli. Zaraženě hledím na čtyři nohy, které trčí do vzduchu a připomínají otráveného švába. Slibovala jsem si, že se nerozčílím.

Zvednu židli ze země a se skloněnou hlavou si stoupnu za ni. Pulzování ve spáncích mi oznamuje, že brzy přijde migréna. „Takhle já nepracuju. Chci, aby se děj odvíjel od postav.“ Můj tón je omluvný. *Promiň, Treve. Nejsem dost dobrá na to, abych ti napsala koncept kapitol.* Přesně tak si má slova vyloží.

„Možná bys tomu mohla dát šanci. Třeba nové metody povedou k novým výsledkům.“

„Kdybych ti mohla napsat jenom hrubou verzi...“

„No tak, Lizo. Píšeš rychle, koncept pro tebe nebude žádný problém.“

„Hrubá verze je napsaná mnohem rychleji. Dvanáct hodin denně strávím psaním. Čtrnáct...“

„Blíží se ti ta spisovatelská konference.“

„Zdržím se jen na svůj panel.“ Rozčílením se mi začíná třást hlas. „Hele, jestli se ti ten příběh bude líbit, je to výhra pro nás oba. Jestli ne,

začnu od začátku.“ Křečovitě se zasměju. „Třeba ti tam přihodím i psychiatra.“

Rukou si projede vlasy, které si kdysi stříhal na ježka. Jeho porozvodový účes je delší. Vypadá díky němu mladší.

„Treve, prosím.“ Doopravdy škemrám. „Myslím, že tenhle nápad má něco do sebe. Nech mě to vyzkoušet. Dej mi měsíc. Třicet dní.“

Trevor sebere brýle a posadí si je zpátky na nos. Skla umocní tvar jeho mandlových očí, kterými zkontroluje hodiny na počítači. „No dobře.“ Nesouhlasně zavrtí hlavou. „Máš čas do patnáctého září. Měsíc, víc ti dát nemůžu.“

Přejde místnost, přitom mine knihovnu s tituly autorů, kteří vyhráli nějaká ocenění. Zeď slávy. Jedna z mých knih je mezi nimi, i když za ta léta už byla vystrčena z prostředních polic. Dveře se otevrou a dovnitř proniknou zvuky tukání do klávesnice a telefonního hovoru. Trevor drží dveře otevřené a věnuje mi úsměv. Snažím se jej opětovat, jako kdyby šlo o galantní gesto a ne fakt, že mě vyhazuje ven.

Když kolem něj procházím, poplácá mě po rameni na znamení toho, že když nejde o byznys, jsme pořád přáteli. „Hele, chtěl jsem se zeptat, jak pokračuje pátrání?“

Tváří se náležitě ustaraně. Ze začátku se všichni vyptávali s předstíraným nadšením, jako by snad bylo možné, že Nicka najdeme zdravého, jak se sjetý prochází po ulici a obdivuje krásy New Yorku, aniž by si uvědomil, že je pryč už několik dní. Podle Davida Nick halucinogeny nikdy nebral, ale všechno je jednou poprvé. Třeba nabídka v klubu od někoho mladšího a pohledného. Rád se chlubí tím, že flámuje s modelkami a ztracenými existencemi. S těmi diletanty, kteří se plácají po ramenou za to, že obývají takové čtvrti Brooklynu, do kterých se neodvážjí ani hipsteři.

„Četla jsem, že policie kontroluje řeky.“ Zničehonic mi vyschlo v ústech. „Teplá voda urychluje proces rozkladu. Jestli skončil v East River, jeho tělo nejspíš vyplave na hladinu.“

Trevor sebou trhne. Opět jsem toho na jeho vkus řekla až moc. Je překvapený, že dokážu být tak pragmatická. Ale už je to víc než měsíc. V tuto chvíli už nikdo z nás nedoufá, že je Nick naživu. Nebo spíš většina z nás.

„Pozdravuj ode mě Davida, jo? Vyřid' mu, že mě mrzí, co se stalo jeho advokátnímu partnerovi.“

Mám nutkání poškrábat se na nose. Když na Nicka myslím příliš, začne mě všechno svědit. „Vyřídím. Je to pro něj těžké. Nick nám byl na svatbě za svědka.“

Trevor mi věnuje nepatrný úsměv. „Tak to mě mrzí i za tebe.“

„Díky.“ Má odpověď zní příliš suše. Poslouchat projevy soustrasti ve jménu Nicka Landaua je asi tak příjemné jako mít na výletě zácpu. I přesto, že jsem dvanáct let provdaná za jeho nejlepšího přítele, znala jsem ho přibližně tak dobře, jako znají lidé známé osobnosti. Dokázala jsem policii popsat, jak vypadal, kde pracoval, kde zhruba bydlel, ale tím to končí. Abych řekla pravdu, Nick mě neměl nikdy zrovna v oblibě.

KAPITOLA 1

Hajzl. Obličej má zabořený v její dlouhé šíji. Výhled mu zakrývá vodopád černých vlasů a střídme osvětlení v restauraci. On mě sice nevidí, ale já jeho ano, i přes vyhasínající světlo soumraku a šero místnosti za širokým oknem. Vidím ho, i když stojím na protější straně ulice, než je italská restaurace, do které minulý týden pozval mě. Moje vlasy se kolem jeho rtů vlnily stejně jako vlasy ženy, kterou se můj manžel právě chystá políbit.

Děvka. Poznávám ji. Před čtyřmi měsíci pro něj svědčila u soudu. Tehdy maskovala svou krásu modrou policejní uniformou a vlasy měla podle předpisů stažené v pevném drdolu, díky kterému vynikl její zahnutý nos a zastínil tak ostatní rysy obličeje. Nemyslela jsem si, že je dost hezká na to, aby si jí Jake všiml. Dost hezká na to, aby se vyrovnala mně, s ohledem na můj stav. Nevzala jsem totiž v potaz poprsí, schované v neforemné košili, ani možnost, že ve světle svíčky by mohly její tvrdé rysy působit jemněji. Prostě mě nenapadlo, že by mě mohl manžel podvádět, zatímco se budu starat o jeho dítě.

Jakea a jeho doprovodu se ujala černě oděná servírka. Bar, umístěný kolmo k oknu, vyměnili za stůl, který stál přímo pod ním. Můj muž se usadil zády k ulici, aby se mohl kochat pohledem na upravenou ženu v těsných bílých koktejlových šatech s černým lemováním, které vytvářelo dojem štíhlejšího pasu.

„Promiňte.“

Na rameni mi přistane čísi ruka. Těžká. Teplá. Otočím se a při tom k sobě tisknu nosítko s dítětem připevněné na hrudi.

„Stalo se vám něco?“

Vedle mě stojí drobná žena v elegantním kostýmku. Nervózní úsměv prohlubuje vrásky okolo jejích úst, kolem očí však žádné nemá. Nejspíš si všimla mé rozmazané řasenky. Tou jsem se nalíčila

v naději, že překvapím manžela, nebo se aspoň nebudu muset stydět před gangem načančaných maminek v parku Battery.

Klouby prstů si projedu pod očima. „Nic se nestalo, jen...“

„Čerstvé maminky to mají těžké.“ Pokyne rukou k mrňavé čepičce čouhající z klokanky.

Od doby, kdy jsem se naposledy podívala na své dítě, uplynulo několik dlouhých minut. Dcerka se v nosítku svíjí, hází rukama a nohama jako brouk převrácený na záda. V obličejí je téměř stejně červená jako její nachová čepička. Z uplakaných tmavomodrých očí jsou pod nápirem vzlyků jen tenké štěrbinčky. Jak dlouho už je vzhůru? Jak dlouho už takhle vyvádí? Zatímco jsem bezmyšlenkovitě zírala na jejího otce, ze světa kolem se stala jen rozmazaná šmouha.

Vše se opět zaostří, až když se na scénu podívám z pohledu náhodného kolemjdoucího. Stojím na kraji chodníku vedoucího podél rušné silnice se řvoucím dítětem v klokance a zírám do prázdna. Tahle žena si musí myslet, že trpím laktační psychózou. Lidé na Manhattanu mají o prvoroďičky starost. Vědí, že jsme všechny zavřené v prťavých bytech přecpaných dětskou výbavičkou, zdi se svírají a naši manželé dělají přesčas, jako kdyby na ně doma nikdo nečekal.

Dnes jsem na něj čekala. Ale večer byl teplý a červánky měly na smogem znečištěné obloze krásný růžový nádech. Proč si nevyjít na procházku? A když mi dítě spokojeně odpočívalo na hrudi, proč nezajít až k Jakeově kanceláři, vzdálené dvanáct bloků? Proč neprojit kolem restaurace, ve které jsme si minulý čtvrtek dopřávali vynikající grilovanou chobotnici, a nepodívat se, jestli nemají na zahrádce volný stůl?

Co oči nevidí, srdce nebolí. Že já raději nezůstala doma.

Pohupuju se ze strany na stranu, aniž bych dokázala utěšit své dítě nebo přesvědčit cizí ženu, že jsem se nechystala skočit pod kola aut.

„Sama mám doma dvě děti,“ rozpovídá se žena. „Kluky, jednomu je šest, druhému osm. Jsou to divoši.“ Představí se, věnuje mi rozpačitý úsměv a čeká, že si vyliju srdíčko i já.

Jméno jsem okamžitě zapoměla. Se vším, co se mi teď honí hlavou, si sotva vybavím to své. S napjatým výrazem čeká na mou odpověď.

„Já jsem Beth.“ Přinutím se ke spokojenému úsměvu, přičemž mi z očí ukápnou další slzy.

„A co maličká?“

Usměju se ještě víc. „Ta se jmenuje Viktorie.“

„Krásné jméno pro takovou nádhernou holčičku.“

Obličej mé dcerky nyní připomíná přezrálé rajče. Ústa bez zoubků má doširoka otevřená. Houpáním hlad nezaženu. Stáhnou dolů kulatý výstřih svého tílka, aby se mohla tvářičkou opřít o mé holé tělo. Instinktivně se natáhne po prsou, která vycítila její přítomnost a s pronikavou bolestí se naplnila tekutinou. Žena to všechno upřeně pozoruje. Napjaté svaly v obličejí nahradil přátelský výraz.

„Viktorie znamená vítězství,“ vysvětluji. „Měli jsme problémy s početím. Je to naše malé...“ Slova se mi zadrhnou v krku. Bude po dnešku ještě nějaké „naše“? Ne, jestli na Jakea vlítnu teď a tady, nenamalovaná, se zlomeným srdcem a plačícím miminem v náručí, zatímco on si vychutnává předkrm se svou milenkou. Byla bych za semetrikou, co se nedokáže postarat o vlastní dítě, nemá zájem o sex a nosí oblečení do posilovny, přestože v ní nebyla už měsíce. Druhá žena by naopak zůstala tou sexy roštěnkou, narvanou v zeštíhlujících hadrech.

Při čekání na mou nedokončenou myšlenku se cizí ženě vytratí úsměv z tváře. Odkášlu si. „Wiki je malý zázrak.“

To ji přesvědčilo. Povzbudivě mě poplácá po rameni a odkráčí ulicí pryč. Viktorie začne opět kňourat. Stáhnou výstřih a odhalím bradavku, k níž se okamžitě přisaje. Při kojení se ohlédnou přes rameno a špehuju šťastný pár. Snažím se skrýt ve stínu a zároveň vysílám signály o své bolesti skrz okno restaurace. Chci, aby Jake mou přítomnost vycítil, aniž by mě spatřil, stejně jako já cítím jeho, když vstoupí do místnosti. Poznám jej po čichu, podle chůze, podle tvaru hlavy, když si to vykračuje směrem k restauraci s rukou kolem pasu cizí ženy.

Když se Viktorie konečně odtáhne od bradavky a odhalí mé ňadro teplému vánku, připadá mi, že uběhla celá věčnost. Upravím si tričko a malá se opře o mou hrud'. Klesnou jí víčka. Na rty se jí vkrade spokojený úsměv. Upřu pohled na baculaté tvářičky a dvojitou bradu a hrudí mi jako bolestivá kontrakce projede laskavý pocit. Pouto mezi Jakem a mnou zplodilo živou bytost. *Naše vítězství.*

Opět věnuji veškerou pozornost restauraci. Číšník u stolu svírá v natažené ruce desky potažené černou kůží. Místo aby se podělili o hlavní chod, dali si napůl jen předkrm. Možná mělo mé zírání přece jen nějaký smysl. Chce z toho vycouvat, dokud je jeho největším prohrěškem ruka na cizích bedrech a šeptání do ouška.

Vypadá to, že se chystají k odchodu, takže se raději vzdám. Jake podá číšníkovi peníze a následně nabídne ženě ruku, aby jí pomohl vstát ze židle. Počítám, kolik vteřin uplyne, než její ruku zase pustí. Jedna. Dvě. Tři. Ve stejném rytmu se odeberou k východu. Jejich boky se dotýkají.

Dveře se otevřou a ozve se smích. Její. Chce ji okouzlit. Od doby, co se takhle snažil i u mě, uplynulo už několik měsíců. Kráčeji ulicí. Vydám se za nimi po chodníku na protější straně ulice, s hlavou skloněnou se proplétám mezi turisty.

Viktorčina nožička v ponožce mě udeří do břicha. Můj krok je příliš svižný. Mohla bych ji probudit.

Zpomalím. Za rohem na opačné straně cesty stojí špatně zaparkovaný Ford Taurus. Dveře se otevřou. Policistka vklouzne na místo řidiče.

Jakeu, no tak. Rozluč se. Popřej dobrou noc.

Můj muž obejde auto ke dveřím spolujezdce. Raději se otočím v obavě, že by mě mohl zahlédnout. Když se podívám zpět, Jake už sedí uvnitř. Na palubní desce se modře rozblíká policejní maják a auto odjíždí pryč.

Vnitřní hlas se mě snaží uklidnit. Možná pro to všechno existuje nějaké vysvětlení. Přece jen jsou to tak trochu kolegové z práce. Bavili

se o případu, jen to maličko přepískli s pitím. Možná spolu nespí, jen flirtují. Třeba mají namířeno zpět do kanceláře.

Co když už pravdu dávno znám?

Odvrátím se, celá ubrečená a opuchlá. Představuji si, jak manželovy silné ruce objímají ženu kolem pasu, jeho prsty jí odhrnují tmavé vlasy z tváře, jeho hlas jí šeptá, že je nádherná, sexy, svůdná – mnohem lepší než jeho nudná, věčně unavená manželka Beth.

Na semaforu blikne zelená. Auta uhánějí, aby stihla projet křižovatkou, než opět naskočí červená. Jejich reflektory vrhají na potměšlou oblohu záblesky podobné svatozářím. Na ten nejkratší okamžik si pohrávám s myšlenkou, že jim skočím pod kola.

LIZA

Zírám na bílou obrazovku. Ruce mám nachystané nad klávesnicí jako klavírista čekající na povel dirigenta. Otevřeným oknem nad psacím stolem ke mně z osmdesáté šesté ulice doléhají zesílené zvuky hovoru. Z ucpané East River Drive se ozývá troubení. Ideální délka napínavého romantického příběhu činí osmdesát tisíc slov. Abych to stihla do uzávěrky, musím toho za den napsat o polovinu víc, než jsem zvyklá.

Dokázala jsem ze sebe vyždímat dvě kapitoly a teď opět zírám na prázdnou stránku. Má hlavní hrdinka Beth zjistila, že ji podvádí manžel. Při pomýšlení, jak bych se v její kůži zachovala já, se mi zvedne žaludek. Vzhledem ke své nekonfliktní povaze bych celou věc zpočátku ignorovala, dál se tvářila jako spokojená ženuška a doufala, že manžela ta krize středního věku brzy přejde. Nejsem však dobrá herečka, takže by pravda dříve nebo později vyšla najevo. Pokaždé, když by David přišel pozdě domů, bych byla sklíččená a odtažitá, až by jej omrzelo chodit domů úplně. Nakonec by odešel nadobro a zanechal mě schoulenou pod nevypraným povlečením, neschopnou dobelhat se do sprchy. Nejspíš bych zaháněla smutek přejídáním, dokud by mi nebylo všechno oblečení těsné. Přátelé – hlavně Christina – by mě nutili, abych začala znovu randit. Tahali by mě po všech vyhlášených podnikcích ve městě, kde bych přišla i o ten poslední kousek důstojnosti, který by mi po rozvodu zbyl. Vzpomínám si na plán, který vymyslela, když nám bylo patnáct. Napatlaly jsme si na oči tunu líčidel a proklouzly jsme do nějakého pajzlu na pláži. Mělo mi to pomoci zapomenout na tátu.

„Musíme jeho odchod zapít, ne obřečet,“ prohlásila. „Ať za nás tentokrát platí turisté!“ Skončilo to tak, že jsem zvracela za popelnicí a Chris mi při tom držela vlasy. Večer nevyšel zrovna podle jejích představ.

Zamrazí mě v zádech, protože hořkosladkou vzpomínku v mé mysli opět nahradí nechutný obrázek mě samotné, jak na farmářském trhu vystavuji na odív své deprimující špeky, zatímco muži v mém věku mají

moc práce s očumováním dvacítek, než aby si mě všimli. David, muž, je-
muž jsem já sama věnovala své mládí, je mezitím zaneprázdněný ploze-
ním krásných dětí se svou jistě plodnou zlodějkou chlapů.

Zatřesu hlavou, abych nepříjemnou myšlenku zahнала, a zhluboka
se nadechnu. David mě nepodvádí. Je jen ve stresu, protože se pohřešuje
jeho kamarád. Nic víc.

Zabubnuju prsty na černé klávesy, ne však dost silně na to, abych
něco napsala. Jak tuto kapitolu zahájím? Pro někoho, kdo píše thrillery,
i když při tom plní stránky nemravnostmi, je první věta každé kapitoly
jako setkání anonymních alkoholiků. Vyžaduje, aby někdo okamžitě
přiznal, že má problém. *Jmenuji se Liza a jsem...* Já zajisté vím, co Beth
trápí, i když zatím netuším, co s tím. Přijdeme na to spolu, jako dvě ka-
marádky, které si lámou hlavu s řešením problému. Spíš než výtvary
představivosti bývají mé hlavní postavy jakýmsi rozšířeným okruhem
mých známých. Každá je vyobrazena s vlastnostmi mými nebo někoho
blízkého, obdařena nepopsanou minulostí poskládanou z mých vlast-
ních zážitků a z tajemství mých nejbližších. Tyto vykradené životní pří-
běhy potom řídí činy postav, stejně jako mé vlastní vzpomínky určují
moje vlastní emoční rozpoložení. Postavy netvořím sama. Beru je ze
svého okolí. Být spisovatelem znamená být vykradačem životů. Každý
den okrádám sama sebe.

Ozve se bouchnutí dveří. Obrátím pohled do krátké chodby vedoucí
kolem koupelny a snažím se zjistit, zda to bylo u mě, nebo u sousedů.
Odpovědí je mi zvuk kroků. Než vypnu počítač, stačím zkontrolovat čas.
Deset hodin. Večere stydne na sporáku už tři čtvrtě hodiny.

Vyjdu z ložnice, nakouknu za roh do obýváku, spojeného s jídelnou,
a chvíli pozoruju zpovzdálí manžela. Poslední dobou to dělám často,
abych vypožorovala jeho náladu dřív, než zahájím konverzaci. Od Nicko-
va zmizení si stihl projít třemi fázemi smutku: plačtivým šokem, zoufa-
lým popíráním a zuřivým vztekem. Nikdy nevím, jestli mám čekat tichou
noc, kterou probdívám zíráním do prázdna, nebo se mám připravit na neko-
nečné tirády o neschopnosti policie vyřešit, proč jeho firemní společník
„do prdele zmizel z povrchu zemského“.

David se zastaví v jídelně. Přehodí sako přes jednu ze čtyř židlí rozmístěných kolem kulatého skleněného stolu. Je pomačkané, jako by v něm spal. Můj manžel dospíval v devadesátých letech, kdy muži konečně objevili význam šamponu. Zakládá si na svém obleku šitém na zakázku a skříňku v koupelně má narvanou pleťovými krémy. Pomačkané sako nevěstí nic dobrého.

S rukama zastrčenýma do kapes kalhot s jemným proužkem zírá z dvoukřídlých prosklených dveří vedoucích na francouzský balkon. Hluk městského provozu je v obýváku mnohem hlasitější. Jedna ze skleněných tabulek ve dveřích je nejspíš naprasklá. Přestože v bytě nemáme klimatizaci, okna nikdy dokořán neotevíráme. Široké, pětasedmdesát let staré zábradlí je to jediné, co chrání náš fíkus před pádem z osmého patra.

„Ahoj.“ Obejmu jej pažemi kolem ramen a zakončím svůj pozdrav polibkem na krk. Než se mlčky odtáhne, přitiskne si mou ruku k hrudi. I když bych z jeho mlčení ráda vinila Nickovo zmizení, naše konverzace vážne už půl roku. Myslím, že to začalo jedním případem: desetimilionová žaloba proti státu New York za usmrcení z nedbalosti, kterou podala truchlící matka poté, co její sedmnáctiletá dcera spáchala sebevraždu kvůli čtyřem rokům nemilosrdné šikany. Nick vždy velice lpěl na tom, aby jeho klienti zachovali mlčenlivost, jenže to, do jaké míry se tento případ těšil zájmu médií, jej donutilo udělat to samé.

Zničehonic se z každé mé otázky ohledně jeho dne vyklubala hrozba porušení profesní etiky. Od té doby se raději neptám.

Po tolika společných letech se už nemusíme zaobírat zdvořilostí. Zbavili jsme se formalit, stejně jako se manželova hlava zbavila vlasů. Z Davidovy hřívy, kdysi podobné té, co má Richard Gere, zbyly prošedivělé spánky a zvětšující se kouty. Vynahrazuje si to udržovaným strništěm, které sice škrábe, ale zato je sexy.

Jeho ramena se s každým nádechem nadouvají. Chvilí jejich rytmus sleduji a čekám na pauzu. „Máš hlad?“

Souhlasně zabručí. Odkráčím do kuchyně a zapálím plotýnku pod hrcem vystydých těstovin. „Jak ses dneska měl?“

Odpoví potichu, takže nedokážu rozluštit jeho slova. Myslím, že řekl: „Ale to víš.“

Z kredence vytáhnu dva talíře a naběračkou na špagety na ně naložím ohřáté jídlo. Zatímco David stále hledí zadumaně z okna, vypnu sporák, popadnu příbory a vyrovnám si talíře na předloktí jako servírka. Jeho porci postavím na stůl k židli ověšené sakem a sama se chystám usadit vedle něj. Mou židli si však nárokuje jeho aktovka. Když ji pokládám na zem, všimnu si štosu papírů v zadní kapse. Jsou do klopky zastrčené na výšku, takže ven vyčnívá kus zvětšené fotografie.

Viděli jste tohoto muže?

David použil Nickovu fotografii z firemní webové stránky. Fotka zesnulému zrovna dvakrát nelichotí. Ve skutečnosti byl Nick pohledný, i když ne v takovém tom typicky hollywoodském slova smyslu. Měl černé vlnité vlasy, splývající do poloviny krku, a úzký obličej, v němž vynikal jeho římský nos. Hluboko posazené oči. Tenké rty. Fotografie podtrhuje jeho ostře řezané rysy. Abyste ocenili, jak atraktivní Nick doopravdy byl, museli byste jej vidět naživo: když se smál, mračil nebo pózoval. Měl rošťáckou povahu. I přes svůj malý vzrůst, nebo možná právě kvůli němu, z něj číselo sebevědomí hraničící s arogancí. Nick nemohl měřit víc než metr pětadesát. Se svými sto sedmdesáti pěti centimetry jsem vedle něj vypadala jako žirafa. Stejně jako herec si však dokázal podmanit okolí svým vystupováním a řečnickými schopnostmi doprovázenými mississippijským přízvukem a jízlivými poznámkami. Kamarádky, kterým na první pohled přitažlivý nepřipadal, se do něj stihly během jednoho večera zamilovat.

Položím Davidův kufřík na podlahu vedle židle, na níž visí sako, a abych přilákala jeho pozornost ke stolu, nabídnu mu víno. „Nechci, díky,“ zamumlá, když odsunuje židli. Jakmile usedne, začne hltat těstoviny, což je první náznak toho, že mě hodlá ignorovat. Než se mu z očí stačí vytratit lesk, jeho hodování přeruším. „Zítra jdu na kontrolu.“

David přestane žvýkat s takovou vervou. Usmyslím si, že to znamená, že jsem u něj zažehla jiskru zvědavosti.

„Doktorka Frankelová chce zkontrolovat cysty a zjizvení. Minulý týden mi řekla, že syntetické hormony u ostatních pacientek v klinické studii zabírají...“

David si nacpe do úst další sousto.

„Taky se jí chci zeptat na ty migrény. Sice jsem je mívala i předtím a vím, že hormony to můžou zhoršovat, ale poslední dobou je mám čím dál častěji...“

Přestože nemám hlad, ze solidarity si naberu trochu těstovin a čekám na Davidovu odpověď. Nedělám si velké naděje, ale trochu empatie a lítosti nad mým stavem permanentní nevolnosti by ukázat mohl. Zachytí můj pohled a nabodne další penne.

Odložím příbor, a abych dodala svým slovům důraz, začnu si mnout spánky. „Vždycky mi na to zabíral aspirin, teď už ale většinou nepomůže ani ten.“

„Tak se na ty hormony vykašli.“ Vidličkou namíří na mé levé zápěstí, kde mám zavedený podkožní implantát.

Většina lidí by si ho nejspíš nevšimla, ale cvičené oko by zpozorovalo šest asi třicetimetových vyvýšených proužků, rozmístěných ve stejných vzdálenostech od sebe, připomínajících cejch nebo čárový kód v barvě kůže. Každý z hrbolek značí jehlu s měsíční dávkou hormonů na léčbu neplodnosti. Dvě jsou již prázdné.

„Nikdo tě nenutí je brát,“ pokračuje David.

Oči se mi zalijí slzami, které s novými hormony přicházejí při sebe-menším náznaku stresu. Obrátím pohled ke stropu a zamžikám řasami. David považuje ženský pláč za formu manipulace.

Pokrčí rameny. „Byl jsem připravený to vzdát, už když nezabral Clomid. Jenže ty jsi chtěla zkusit tuhle experimentální léčbu...“

Ve spáncích a v čelisti se mi hromadí napětí. Návštěvu doktora jsem považovala za téma bezpečné, dokonce i vítané. Po diagnóze endometriózy a roce plném negativních těhotenských testů mě David přece jen k vyzkoušení hormonů na léčbu neplodnosti sám nabádal. Věděl, jak moc toužím po našem vlastním děťátku. Jak moc si přeju vychovat malého človíčka, který by přišel na svět díky nám, obdařený mou kreativitou

a jeho tmavými vlasy nebo jeho pečlivostí a mou stavbou kostí. A on po našem dětátku toužil také. Často si představoval, jak naše genetické informace rozkvétají, vedené moderním stylem výchovy, tolik odlišným od autoritářské výchovy, ve které vyrůstal on. Jak se tedy mohl nad talířem těstovin našeho miminka takhle jednoduše vzdát?

Třesou se mi nohy. Pod návalem adrenalinu mám nutkání utéct do koupelny, kde bych mohla pustit sprchu a propuknout v hlasitý pláč. Opřu se dlaněmi o skleněný stůl a zhluboka se nadechnu. Neuteču. Neztrátím kontrolu. David to tak nemyslel. Za všechno může Nick. Je ve stresu z jeho zmizení a – dočasně – na všechno rezignoval.

„Zlato, chápu, že tvůj přítel odešel...“

„Zmizel.“

„A chápu, že teď na to není ta nejlepší doba, ale každým dnem stárnu a naše šance na početí se snižuje. Dělán, co můžu, a potřebuju, abys dělal totéž. Musíme si najít čas na...“

Odsune se od stolu a natáhne se pro svou aktovku.

„Co to děláš?“

„Nehodlám se o tom bavit.“

„Vždyť se ani o ničem nebavíme! Jen jsem ti říkala, že mě čeká kontrola. Už je to měsíc, Davide. Nemůžeme se takhle na všechno vykašlat, zatímco...“

„Na všechno vykašlat?“ Udeří dlaní do stolu a vyletí ze židle. Keramické talíře na skleněném povrchu zařinčí. Nůž dopadne s hlasitým cinknutím na podlahu a já sebou při tom zvuku trhnu. „Ty si myslíš, že jsem se na všechno vykašlal? K hromadě mých případů mi přibýly ještě ty Nickovy. Ne všechny se dají odročit. A policajti nedělají pro jeho nalezení nic! Nevím, jestli se sesypal a někde se ukrývá, nebo jestli se stal obětí trestného činu z nenávisti...“

Zamávám ve vzduchu dlaněmi, abych zklidnila jeho i sebe. Křikem bych ho jen přinutila k úprku. „Proč by byl Nick obětí trestného činu z nenávisti?“

David rozhodí rukama. „Proč? Co je to vůbec za otázku?“

„No, je to muž, běloch. Nechápu, proč...“

Pokyne rukou k rohu místnosti, jako by promlouval k neviditelné porotě. „Vyhráli jsme desetimilionovou žalobu ve prospěch transgender dívky, která vinila veřejné instituce z toho, že vytvářejí nepřátelské prostředí pro LGBT osoby. Naše jména byla v novinách. Od té doby zaplavují naši firemní poštu nenávistné dopisy. Minimálně dva lidé nám vyhrožovali smrtí, pokud budou muset jejich dcery chodit na stejnou toaletu jako dívky, které prochází změnou pohlaví. Vyhledat naše fotky na internetu zabere dvě vteřiny. Je dost dobře možné, že Nicka někdo cestou domů unesl a teď jej drží někde pod zámkem. Policie je úplně k ničemu!“

Jeho náladu jsem vyhodnotila špatně. Během třetí fáze smutku není vhodný čas na diskuzi o neplodnosti. „Posaď se, prosím tě. V klidu se na večeríme.“ Natáhla jsem ruku jeho směrem. „Já tady nejsem ta špatná.“

Vrhne na mě nedůvěřivý pohled. Přesto sebere nůž z podlahy a opět se usadí na židli. Popadne vidličku a napichuje těstoviny, dokud jich na každém hrotu nemá aspoň několik.

„Já vím, že toho máš hodně. Třeba bychom mohli na víkend někam vypadnout. Domek je volný.“

Když David slyší, jakým strojeným způsobem jsem se zmínila o hamptonském domě, rozšíří se mu nozdry. *Domek* není nic jiného než dům, ve kterém jsem vyrostla. Baráček s dvěma ložnicemi, dvěma koupelnami a šindelovou střechou z cedrového dřeva v přímořské vesničce Montauk. I přes svou velikost má však vysokou hodnotu. Ať už si o svém otci myslím cokoli, jedno mu nechat musím – v nemovitostech se vyznal.

„Proč jsi ho nepronajala?“ Namíří na mě vidličkou omotanou těstovinami. „V srpnu je na to nejlepší doba.“

„Dostala jsem přece šíleně výhodnou nabídku od toho obchodníka, chtěl pronájem jen od půlky června do prvního týdne v srpnu. Z těch peněz zaplatím daně a údržbu na celý rok, takže dalšího hosta už nepotřebujeme.“ Vyloudím úsměv. „Napadlo mě, že bychom si to mohli užít.“

„Měla jsi to nabídnout na jedné z těch stránek s krátkodobým ubytováním.“

Davidův zamračený výraz mě zbaví veškeré chuti k jídlu, která mi ještě zbývala. Jeho výplata sice vždy zvládla pokrýt naše výdaje víc než dostatečně, ale od doby, co moje knížky přestaly do našeho rozpočtu významně přispívat, se musíme trochu uskromnit. A všechny ty léky na neplodnost naší peněženky taky zrovna neprosívají.

„No, nikde jsem to nenabídla, takže...“

David si nacpe sousto do pusy. „Teď si volno nemůžu dovolit.“

S plnou pusou mluví David jen přede mnou. Nejspíš bych si měla jeho nevybrané chování vyložit jako důkaz spokojeného manželství. Připadá si se mnou tak uvolněně, že nepotřebuje ani základy slušného chování. I tak se mi ale stýská po časech, kdy jsem mu stála aspoň za rozhovor, při kterém mi nevystavoval na odív rozžvýkané sousto.

„Jed' sama.“ Mezi zuby mu uvízne kousek bazalky. „Budeš mít klid na psaní a můžeš poklábosit s Christinou.“

Ve spáncích opět ucítím povědomé napětí. I když bych svou nejlepší kamarádku viděla ráda, smyslem mého plánu bylo, abychom s Davidem strávili nějaký čas spolu, daleko od ruchu práce a Nickova zmizení. Navíc ve svém bývalém domově nerada trávím noci o samotě. Vždy pocítuji nevysvětlitelnou úzkost. Možná za to může dunění moře připomínající bušení na dveře, kterými se někdo neodbytně dobývá dovnitř. Nebo je za tím skučení větru v podkroví. Víím jen to, že když jsem sama, dům mi připadá rozhněvaný. Přítomnost dalších lidí špatnou energii vyžene.

„Na psaní klid nepotřebuju. Chci, abys tam byl ty.“

David obrátí oči ke stropu. Ví, že v domě nerada zůstávám sama, ale myslí si, že si vše jen namlouvám. Trvá na tom, že Montauk je jedno z nejbezpečnějších míst na světě.

„No, jestli si myslíš, že by ses kvůli tomu případu mohl stát terčem nějakého útoku, nebylo by lepší z města odjet?“ Postavím se za jeho židli. Když mu položím dlaně na ramena, trhne sebou. Než jej zezadu obejmou, chvíli mu masíruju krk. Vždy se při tom dokázal uvolnit. Něco se však mezi námi pokazilo, něco neviditelného. Cítím to uvnitř, stejně jako když ve zlomené kosti cítíte, že se blíží dešť.